

Aloitin viimeisen peruskoulun luokan. Olin käynyt Henryn kanssa kesälomalla hänen mökillään kahdestaan, ja olimme viettäneet siellä elämämme parhaimman viikon. Nyt oli kuitenkin jälleen palattava kouluun, ja ruvettava suunnittelemaan minne menisi jatkokoulutukseen. Olin Henryn kanssa yrittänyt etsiä samaa jatkokoulutuspaikkaa, mutta sitä ei tuntunut löytyvän mistään. Kokoonnuimme kaikki kotiluokkaamme, ja Henry tuli istumaan minun viereeni. -Mitenkäs kesäloma meni? -Ihan hyvin, entä itselläsi? Ihan hyvin se minullakin meni, kävin kalastelemassa paljon, tosin en saanut ainuttakaan kalaa. -No sepä surullista. Henry kutitti minua, ja minä hihitin ja pyristelin äänettömästi. -Tervetuloa takaisin kouluun suorittamaan yhdeksännettä luokkaa, kuten tiedätte, tämä on teidän peruskoulun viimeinen luokka, ja tämän jälkeen teidän on haettava jatkokoulutukseen. -Muutama luokkalainen nauroi, ja viskasi muita oppilaita paperitupoilla. Opettaja jakoi meille uudet kynät ja pyyhekumit. Silitin omalla jalallani Henryn jalkaa pulpetin alla, ja Henry silitti toisella jalalla minun vapaata jalkaa. Henry hymyili minulle, ja minä hymyilin hänelle. Opettaja alkoi saarnaamaan tuntirauhan tärkeydestä, ja muusta sellaisesta. Olin viettänyt Henryn kanssa useita mahtavia hetkiä, ja olimme molemmat tulenpalavasti rakastuneet toisiimme Pian olimme syksyssä, ja päätin mennä Henryn kanssa Veneilemään pyhäselälle. Olin tilannut veneen valmiiksi, ja odotin Henryä rannalla. Pian hän tulikin, ja työnsin ison moottoriveneen vesille. Ajoin pitkin pyhäselkää auringonpaisteessa, ja veden ollessa täysin tyyni. Katsoin herkeämättä tutkaa karien varalta, kunnes yhtäkkiä huomasin veden alla omituisen suorakulmaisen möykyn. -Mikä ihme tuo on. -Mikä? -Tutkassa näkyy joku suorakulmion näköinen möykky. -Varmaan joku kivi. -Ei, siinä näkyy muita osia, kuten putkia. -No palataan tutkimaan myöhemmin. Henry suukotti minua otsaan, ja minä käänsin veneen takaisin kohti rantaa. Mitäköhän siinä tutkassa oli näkynyt. Neuvottelin setäni kanssa sukellusvarusteiden käytöstä, ja sain Henryn kanssa pikaisen sukelluskurssin. Kuljetimme sukellusvarusteita pyörän perässä roikkuvalla kärryllä. Ulkona satoi erittäin rankasti, mutta päätimme silti sukeltaa möykyn kohdalle. Pääsimme viimeinkin järvenrantaan, jonka hiekkaan löivät melko voimakkaat aallot, ja sää näytti hyvin rajulta. Otimme kumiveneen ulos pussistaan, ja täytimme sen painekaasulla. Se oli melko suuri, ja hyvä niin, sillä järven keli näytti melko armottomalta. Taivaasta tuli yhä enemmän vettä. Riisuin Henryn kanssa vaatteet, ja laitoimme kuivapuvut päälle. Asensimme happilaitteistot ja muut asetukset kohdilleen. Minä päätin mennä veteen ensin, sillä me ei saatu olla molemmat samaan aikaan sukeltamassa. Työnsimme kumiveneen vesille, ja soudimme paikkaan, missä olimme nähneet omituisen möykyn. Meillä oli käytössä pieni sähkömoottori, joka puski meitä väsyneen olisena eteenpäin. Katsoimme tutkan pientä ja tuhnuista ruutua herkeämättä, ja samassa, se sama möykky ilmestyi jälleen tutkaamme. Minä otin välittömästi sukelluslampun käteeni ja hyppäsin veteen. Etsimämme kohde oli kymmenen metrin syvyydessä, ja laskeuduin aina vain alemmas kohti pohjaa. Pian jalkani kolahti Tasaiselle alustalle. Käänsin lamppuni alaspäin, ja näin hämmästykseni kotkan, jonka kynsissä oli hakaristi. Ei voi olla totta, ajattelin. Miten tämä tänne on voinut päättyä. Sukelsin alemmaksi kohteen sisälle. huomasin olevani junan vaunussa, joka oli täynnä laatikoita. Avasin pienellä sorkkaraudallani yhden laatikoista. Se oli täynnä kultaharkkoja. En saanut nyt riemuita. Minun oli mentävä pintaan nopeasti. Kun pääsin Veneeseen, näytin harkkoa Henrylle. Henryn silmät olivat laajeta päästä. Harkossa oli hakaristikotka, ja joitain numeroita. -Viedään tää poliisille. -Viedään heti. Minä ja Henry riisuimme sukellusvarusteemme, ja ajoimme veneen rantaan. Loppusanat. Kun Henry ja Mikael olivat vieneet löytönsä poliisille, paikalle lähetettiin tutkijaryhmä. Heidän löytönsä oli natsien kultajuna. Sen arvo sisältöineen oli 50 miljardia euroa, joista Henry ja Mikael saivat molemmat miljardin. Kun Henry ja Mikael päättivät peruskoulunsa, he muuttivat Amerikkaan Tennseeseen

osavaltioon. He ostivat talon yhdessä, ja rekisteröivät parisuhteensa. Kirjoittajan sanat. Hyvät lukijat. Pahoittelen novellin lyhyttä, ja nopeaa tarinankerrontaa, mutta minulla on vähän aikaa tehdä näitä. Seuraavassa antaa kaikkien kukkien kukkia osassa pääsemme seuraamaan Aleksin ja Veetin yhteistä taivalta, se tulee olemaan paljon parempi kuin tämä osa. Ja suunnittelen tästä sarjasta pitkää sarjaa. joidenkin hahmojen elämästä tulee useampikin osa